

élünk minden vasárnap
felséges képzavarban,
mikrofonpróbát tartunk,
s köhécselünk, ha zaj van,

a tűző napsütésben
végig fedetlen fővel,
nem értjük, hogy már múlt van,
s a jövő mégsem jó el.

Egressy Zoltán

NE FÉLJ TŐLEM

Húszévesen, hát ez így nagyon durva, hogy jövök én ahhoz, hogy itt üljek veled húszévesen? Lehet, hogy én érzem rosszul, de valamiért bennem van, hogy húszéves vagyok csak, az agyam viszont ilyen nagyon nem, az sokkal több, de ez most mindegy, hagyjuk. Egyébként meg jó az egész, minden. Most van egy teljesség bennem. Nem az, hogy összhang, mert nyilván korszakban máshol vagyok, mint te, amit én tudok így a világról, az más még, csomósor előjön bennem, hogy amit mondok, azt milyen neked hallgatni, vagy hogy ha elolvasnék valamit, amit te is, azt te biztos máshogy értenéd meg, valószínűleg sokkal jobban, mint én. Olyan fura ez, de tényleg, kétpercenként átvonul így az agyamban, hogy miért beszélgetsz te velem, miért érdekel, amit mondok? Húszévesen mit tudok mondani érdekeset neked? Volt már dolgom idősebb pasival, nem az, nem számít így, de mégis, ettől mégis ilyen konfúziós érzés az egész, hatalmas nagy kérdőjel, hogy miért beszélsz egyáltalán velem. Vagy nem az, hogy beszélsz, hanem hogy beszélgetsz! Nekem ez durva. Biztos túlzásba viszem ezt, de nem tehetek róla, egyszerűen megfordul bennem, így szünet nélkül megy bennem a kétség, zavarog fel-le belül a sok hülye gondolat, sütkörézek így benne, az egészben, fürdőzők, mióta itt ülök veled, nem is tudod elképzelni, hanyadszor fut végig. Közben meg így... De ez állandó, hiába beszélgetünk, bejön belém, fordulgat ide-oda a fejemben, ez a lényege, mert ez a fő kérdés, hogy miért érdekel téged az én véleményem versről, bármiről. Amikor mondtad, hogy üljek át hozzád egy pohár borra, biztos észrevetted, mennyire nézlek, vagy hát pontosabban még egy pohár borra, érted, mert akkor már nem tudom, hányat ittam a Krisztivel, a szőkével, akit láttál ott mellettem, és akkor így szóba is került rögtön, hogy én idejárom viszonylag sokat, és ahogy kezdtünk beszélgetni, már akkor, egyből ezt gondoltam. A barátnőmmel össz úgy fél órára jöttem, nem többre, ez történt fél tízkor, most meg fél egy van. Fél órát maradunk, gondoltam, legalábbis én annyit, egy-két pohár bor lesz ma este, más tuti nem, abból általában baj van, főleg a vodkából, amit itatni szoktak velem, valamiért azt nyomnak belém mindig, sose tudom, miért, mindenestre azt így nem bírom nagyon jól. Na ez volt három órája. És tök jó, hogy így alakult, veled ülök itt, de mégis szarul érzem magam közben, nem szarul, furcsán csak,

mert nem tudom, miért is ülök itt, nem vagyok-e kevés hozzád, tiszta hülyeség ezen gondolkodni, ne haragudj, fárasztó lehetek az önbizalomhiány-dologgal, nincs elég egóm, az a baj. Ilyenek miatt van ez a felesleges, rossz érzés meg a többi ugyanilyen, mélyen belül, nem tudom például, mennyiben tartozom én bele az intellektuális nőbe. Már hogy neked. Mikor ma reggel fölkeltem, és míg fél háromkor nem találkoztam a Krisztivel, a legjobb barátnőm egyébként, addig eszembe se jutott. Ja, nem, még akkor se, csak most, mióta beszélgettünk. Lophatok tőled cigit? Utolsó előtti száladat elvehetem? Én tízkor már el szerettem volna menni innen. Kaphatnék egy kortyot? A Krisztinek el kellett menni, felhívta a régi pasija, ez a hülye meg ugrik egyből, szerintem már fenn is van nála. Már izé. Figyelj, mutatok valamit, mutathatok? Megnézed? Csak egy fénykép, nem mintha szerintem érdekelne téged, ne gondold, hogy ilyen rátelepedő vagyok, de most már megmutatom, ha belekezdtem. Nézd. Ó Pannika. Kétéves volt, mikor megismertem, most négy múlt. Ezen majdnem négy már. Én mindig gyerekes voltam, már ilyen gyerekszerető, úgy értem, ilyen rajongós, ismersz biztos más ilyen lányt is, ismerheted jól az embereket, meg sokat, sokfélét, mondjuk én is eléggé, mindenki olyan érdekes, mindenki más. Figyelek, akit csak tudok, egy ilyen helyen aztán végképp, itt abszolút. Téged is kiszűrtalak a jó kis borostáddal, láttam ám a szemedben így a sok mindent. De nem mondom el, mit. Úgyse hinnéd, hogy húszévesen látok benned rólad valamit, amit te nem tudsz. Egy pohárral ihatok még, kérsz nekem? Édes a Pannika, mi? Unokatestvérem gyereke. Unokatestvérem az Ildi. Nem csinál semmit, otthon van a Pannikával. A férje keres elég jól. Mondjuk nem vagyunk ilyen nagy kapcsolattartók, eltávolodott tőlem, mikor megismerte az Alit, mert azt hitte, nyomulok rá, miért nyomulnék más pasijára, nem az én stílusom, főleg, ha rokon, a Pannika kétéves is megvolt már, mikor először így személyesen láttam, de mindjárt full megimádtam. Egy négy darabból álló nem is tudom, mit, puzzlét, négy darabból állt, azt rakta ki nekem először. Annyira gyönyörű, nézd az arcocskáját, mindig elolvadok tőle, élőben főleg, de így képre is. Nagyon ilyen rajongok érte konkrétan. A legnagyobb az egész földön, négyéves kis szupermodell, anyukája cuccaiban sétál föl-alá, iszonyatosan édes. Mikor először voltam náluk, két éve kábé, azért kellett idő, amíg befogadott, sétált körülöttem tíz-húsz percet, aztán megfogta a kezemet, behívott a szobájába, tyeve, katya, nétydarabocs pucelle, mutatta, és kirakta, a puzzlét kirakta nekem, és mondta, hogy Pannyika ügyecs, Pannyika okocs, Pannyika tyép, ő mondta ezt így, magára, a tyép azt jelenti, hogy szép, meg mondta azt is, hogy Pannyika kijakja nyeked tyépen. Mármint nekem. Nagyon nagy függőségek nekem valahogy a gyerekek. Nem gondolnád rólam, mi, itt borozok, kősi a vodkát is, aztán hogy el vagyok így ájulva a kicsiktől. Ez abszolút női dolog egyébként. Sokféle vagyok nagyon. Magadról se gondolnál egy csomó dolgot, ami benned van, csak amit láttam rajtad a pulttól, fú, csodálkoznál, ha mondanám. Majd mondom, ha akarod, bár úgyse hiszed el, nem csak mert húsz vagyok, egyébként se, nem tudom azt se, érdekel-e. Egyszer jó lenne nekem is egy ilyen szép Pannika. Mentünk, mikor, három hete, talán négy, mindegy, mentünk kocsival, én ültem vele hátul, felvette az anyja napszemüvegét, hát megzabáltam. És ahogy tudja mondani, hogy Pannyika tyép, okocs, egy tündérmese az élete egyébként, megkap mindent, azt te nem tudod elképzelni, mi mindene van. Még függőhintája is, meg papírsárkány, minden, külön-külön nem nagy dolgok, de minden tényleg, amit csak elképzelsz. Papírsárkány! Az enyémnek is meglesz mindene, az az egy biztos, ha majd lesz. Én leszek a legjobb anyuka, az tuti, elég komplexen látom így a dolgokat hozzá. Képzeld, nemrég jöttem ki kórházból, gondolnád? Úgy kezdődött, hogy ilyen vegetatív tüneteim lettek, megijedtem, hogy meghalok, de így mindig, egy idő után meg állandóan. Gondoltam, jól van, úgyis divat

a pánikbetegség, mondta a barátnőm is, akit láttál, mondta, hogy ez divat, ne törődjek vele, majd elmúlik, túl sokat olvasok, ilyesmi is elém akadhatott valami lapban, valami cikk, az lehet a baj. Bemegy a tudatodba, amit olvasol. Ciki, hogy női újságokat nézgetek, mi? Hát ez is hozzám tartozik, meg a gyerekezés, ja. Most már én vagyok néha a bébiszitterük, nagyon imádom. Időm az van végül is. Na és volt ez a pánikroham, nem is egyszer, és aztán egy este, pont itt voltunk, azt mondja nekem a Kriszti, hogy húha, mindjárt kimegy a lábad alól a talaj. Mondom neki, ki, és nem érzem a kezem se, meg dobog nagyon a szívem, kiszédülök mindenholnan egész nap, közben meg nem ittam semmit, szóval nem azért, fú, teljesen így kész voltam. Nem most, hanem egy éve, ez akkor történt. És kérdezte, hazakísérjen-e, mondtam neki, dehogy, nem kell, épp jött össze egy fiúval, nem, aki most hívta el, egy másikkal, gondoltam, nem baszom el neki. Abból aztán nem lett semmi egyébként, nem lepett meg, én nem hiszek abban, hogy így elsőre nagy szerelem meg ilyenek. Mindegy, a lényegét mondom, kimentem az utcára, furcsa színek, fények, na, mondom, mi lesz itt, mindenféle hangok is jöttek, egyre durvább lett az egész, zszisgett a fejem, kóvályogtam, mintha repülnék, aztán meg zuhannék. És még mielőtt így összeestem volna, az utolsó erőmmel odaszédültem egy emberhez, az elsőhöz, aki szembejött, ilyen szűk szemű férfi volt, vigyorgott, mondom neki, rosszul vagyok, segítsen, de hát kiderült, hogy csak meg akart baszni hirtelen, azt hitte, drogos vagyok, már rakott be a kocsiba, vette le a ruhámat, mellem, minden, érted. Én meg majdnem meghaltam, de csak veszi ki és szorítja a bal mellemet, szuszog, kezd benyúlni lenn, szerencsére lehánytam, pedig az nem volt előtte, hányinger, utána se soha, csak akkor. Erre kirakott, káromkodott is csúnyán, ezt mondjuk megértem, jogos, csak leokádtam, szerencsére nem vágott pofán, arra emlékeznek, kevészer kaptam, és azt mind megjegyeztem, nem felejték, mint az elefánt, aki egyszer megüt, annak így nincs több lehetősége rá. Leintettem egy taxit, mert épp jött, mintha küldték volna nekem, bevergődtem nagy nehezen a sofőr mellé, mondom neki, kórház. Az is néz, így végigmér, szinte szedi le a szemével a ruhát rólam a parasztja, de bevitt azért korrekten. Mire beértem – valami ügyelet volt –, már zsibbadt a lábam, azok is azt hitték, drog, a vérnyomásom százhatvan, benn is tartottak, később aztán átvittek valahova, fogalmam nem volt akkor még, hova. Na ott kezdődött el az igazi cirkusz. Kezdték így kísérletezni velem, összevissza gyógyszerek, az orvos majdnem megölt, az volt a szerencsém, hogy váratlanul elment szabadságra pár nappal később, és átvett egy másik, egy fiatal, az meg látta, hányféle gyógyszert nyomnak belém, hatot egyébként, és erre így tök bátran azt mondta, ez leáll, stop, finis, egy lesz a hatból, majd ő felügyeli, egy gyógyszer, és majd ő kezel végig. Jó, de erre meg hallucinálni kezdtem, ahogy kezdtem nem szedni a szereket, mindíg azt hittem, ott az unokatesóm, persze nem volt, de én hangosan beszéltem hozzá, a falnak konkrétan, mondtam neki, tudod te, milyen küzdelem lejönni a nyugtatókról? Szétrúgom bárki oldalát, ha nem adnak, szétszedem a világot, akinek volt ilyen, nem felejtí el, neked biztos nem volt, látom a kék tekinteted. Az így látszik, te egy ilyen tapasztalatok nélküli ember lehetsz, adj még egy cigit, légszsi, utolsó, látom, de most már belendültem. Elmondom, mert ez ilyen küldetés is bennem, érted, mert bárkivel így megeshet ez, te se tudhatod, nem az utolsó józan pillanatú estéd-e, nem ijesztgetlek, húszévesen pláne ne akarjalak paráztatni, hogy jövök én ehhez, csak elmondom, mert jöhet egy szituáció neked is, simán, mindenkinek jöhet. Ez az egész olyan memóriavesztést okozott, a gyógyszerek meg a kezelés, hogy, figyelj, például abszolút elfelejtettem franciául, de mint a huzat. Tudtam száz verset régen, és kiment belőlem mind. Az összes Mallarmé, pedig azokat szerettem legjobban. Nem értettem nagyon, de a zenéje, azt éreztem, arra ilyen érzékeny vagyok. Főleg azt bírtam így benne,

mikor olvastam az életéről, hogy keddenként találkozott mindig a barátaival, csupa költő, ezek voltak a Mallarmé keddjai, ez kurvára tetszett, én is kedden járok ide mindig, és ezért. De mondjuk nem vagyok költő, szóval ez játék csak, nem tudja senki, miért pont kedd, csak a Kriszti, most meg már te. Na de nem ezt, hanem az argentin milliómost akarom elmesélni. Képzeld, szerelmes lett belém a pszichiátrián. Kezelték őt is. Most ezt tudom, milyen szarul hangzik, pszichiátria, de látod, nem vagyok hülye, csak hát odavittek. Ez a neve, nem jelent semmit, viszont elég rosszul cseng. Az argentin hamar kiszúrt, kezdte ő is, pont mint az autós, ugyanúgy, kezdte a mellemet, nem fogni, ő nem fogta, csak nézte, sokan nézik, te is, ne tagadd, de büszke is vagyok rá, kajakra mondom, adja isten, hogy ilyen legyen, ilyen kemény majd tíz év múlva is. Ha rá gondolok a mellemre, izgalomba jövök saját magamtól, évek óta van ez, nem múlt el úgy, mint a francia. Mar del Platába való volt az argentin, nem fővárosi, Buenos Aires a főváros, tudod, jó levegő, azt jelenti, biztos tudod, látom rajtad, az ilyeneket te tudod, meg hogy a Rio de Janeiro az meg január folyója. Nekünk meg Budapest, ennyi. Itt hogyhogy lehet cigizni, itt nem büntetnek? Mondom az argentint tovább, csak nehogy így féltékeny legyél rá. Az a lényege, hogy világ körüli útra akart vinni, ez milyen, a pszichiáterem meg ezt így megtudta, nem csinált a Daniel titkot belőle, magyar volt egyébként eredetileg, nem úgy argentin, hogy echte, ne úgy képzeld, hogy echte gauchó, ő magyar gauchó, bajusszal. Vagy hát félig magyar, vagy nem tudom pontosan. A pszichiáterem elkezdett így szabályosan őrjöngeni, hogy eszembe ne jusson vele menni, meg semmit, azt nem mondhatja meg nekem, mi baja a Danielnek, mert orvosi titoktartás, de tartsam távol magam tőle, ha jót akarok. Én nem láttam veszélyesnek, addigra már csomószer ki is szöktetett vacsorázni, másztunk ki mindig a kerítésen, mondta egy pezsgőzésnél – mert pezsgőt rendelt a vacsorákhoz –, mondta, hogy ez egy rohadt merénylet, amit csinálnak velünk. Begyógyszereznek, elhülyítenek, a tudatunkat így elloppják, de majd jön egy táltos vagy ki a franc, a barátja, sámán, vagy ki, és majd ő kiűzi belőlem is a rontást, mint belőle. És nem telt el sok idő, tényleg bejött valaki, beszöktette, a kertben az ősfák között ott hókuszpókuszozott nekem, magyarázta, hogy engedjem be Jézust a szívembe, mert ha ő, mármint Jézus elfelejt engem, és magamra hagy, akkor más is, mindenki, és akkor egyedül maradok, átvittem is, de konkrétan is így ott maradok örökre a pszichiátrián. Van ilyen sokakkal, tényleg egyébként, ez nem kamu, előfordulhat, hogy onnan te az életben nem jössz ki. A mai napig tartom a Daniellel a kapcsolatot, bevallom neked, nem fogsz haragudni, remélem, csak így szevasz, hogy vagy szinten, néha felhív, még most is mondja, hogy menjek vele világot látni. Kinn van már, ő is szabad, normálisnak lett nyilvánítva, mint én. De ez csak szerencse volt, ezek képesek lettek volna benn tartani minket ezzel a dumával, hogy közveszély, rendes volt az orvosunk, az intézte a szabadlábát. Vele is beszélek néha. Meg is keresem lassan, tényleg jó, hogy eszembe jutott. Ne gondold semmi rosszra, csak jó viszony. Ha az előző orvosomnál maradok, a hat gyógyszeresnél, ha az nem megy el akkor arra a szabadságra, abszolút tuti benn lennék még, nem innék itt veled, akkor nem is találkoztunk volna. Ez így elég nyilvánvaló, néha eszembe jut, és verem a fejem a falba, hogy ilyen szerencsém volt. A Danielt sikerült megfűzőnöm, hogy a barátnóm is hadd jöjjön velünk utazni, akit láttál, arról a csajról beszélek, neked ő tetszett, nem én, láttam rajtad, csak mert elment, azért ülsz velem. Ilyen vagy te is, kezdted a versekkel meg a nem tudom én mikkel, először a szöveg, aztán kérdések, faggatsz folyamatosan, de a mellem érdekel maximum, ne mondd, hogy nem, mint a szűk szemű, olyan vagy, a balt bámultad egész este. Tudom, milyen, mikor ég belül az ember, ne gondold, hogy nem tudom. Az a nagyobb, a bal, de kemény a jobb is eléggé, ne féljél. Ne félj tőlem. A Danielt még el-

mondom, és nem kérek majd több vodkát, kösz, ezt még megiszom, de többet ne, a Danielnek az a lényege, hogy belement, jöhet velünk a Kriszti is, bár a Kriszti azt mondja, a csávó abszolút beteg. Találkoztak egyszer, azt mondja, full gáz, beteg ember, az agyára érte, ő az illet érzi, de szerintem ezt speciel nem jól látja, legalábbis nekem nem ez jön le. Figyelj, még egy extra perverzója nem volt, nem az, hogy velem, de nem is beszélt semmi ilyenről, úgyhogy nem félek, de oké, elfogult vagyok vele, meg hálás, de érted, annyira a Kriszti se félhet azért, akkor csak nem akarna velünk jönni. De akar, mert érdekli a világ. Nem kell mindentől félni, én mindig azt mondom, most képzelhetnék rólad is így bármit, akármit, nem ismerlek annyira, mondjuk, nekem elég a szem, de azért pár óra, érted, nem látszik minden elsőre senkin, veled is egyelőre az érzéseim jók csak, az még nem minden. Na, szóval mi baj történhet, mondtam a Krisztinek, elmegyünk ide-oda, más földrész, ilyenek, a Danielnek ez nem gond anyagilag, és én kajakra bízom benne. Egy árva rossz szót nem mondhatok róla, képzeld el a helyzetét: ideg-összeroppanással beviszik, se lát, se hall, én meg egyből megtetszem neki, minden baja van, mégis velem akar lenni, pedig először visszautasítottam szexuálisan, ne gondold rólam, hogy először nem utasítok el, veled se mennék el ma még, vagy hát nem hiszem, nem biztos. Vele is csak barátkoztam elég sokáig, az első szökős vacsoráig, azzal mondjuk levett a lábamról, de kit nem vett volna le, a Krisztit ugyanúgy levette volna. Azóta megnősült a Daniel, pár hete az orrom alá dörgölte, hogy engem kellett volna elvennie, de ez már történelem, azt mondta, ezt már elkúrtam. Ilyen költőien tud beszélni, hogy ez történelem. Lehet egyébként, hogy nem lesz semmi a világútból, benne van, hogy nem lesz semmi, vagy hogy nem vele, mert egyébként lehet illet mással is, szerintem az Ali is jönne velem szívesen, titokban, vagy nem tudom, téged például így nem érdekel a világ? A Daniel lehet, hogy a feleségét vinné inkább. Nem baj az se, ha se ő, se az Ali, se te, de ne értsd félre, nem akaszodom én senkire, van is még időm, fiatal vagyok a világkörüliséghez. Kösz, de ez az utolsó vodkám lesz, tényleg, többet nem akarok. Épp gondolkodtam rajta, harminc napot töltöttem benn a pszichiátrián összviisz. Nem egy nem tudom én, mekkora teljesítmény, de megváltoztam agyban azért eléggé ezalatt, olyan... Mintha nem harminc nap, hanem egy év lett volna, nem harminc nap csak, érted, ugye? Nem kívánom én neked meg másnak se. Bölcs leszel tőle mondjuk, olyanokat látsz, hogy megbölcsülsz, fú, én olyanokat láttam, el se hinnéd. Nem voltál ilyen helyzetben, se ilyen helyen, látogatóba se, látszik a jól szituált, egészséges, szép szemedem, te. Volt ott egy régen gazdag faszki például, a pszichiátriát mondom, régen volt gazdag, mesélte, volt neki helikoptere, minden, aztán elvesztette így az összes vagyonát, üzletileg elszarta az életét, meg valami szerelmének az apját neki kellett eltemetnie, és ettől bebolondult teljesen, ő szórta ki a helikopterből a hamvakat, de előtte nála lett beteg a szerelme apja, vagy mi, zavarosan mesélte, és az egésztől lelkileg így bezakkant, tönkrement, kész. A helikopterét fillérékért adta oda valakinek, ez is egy sors, mi? Vagy volt a kézmosónő, annak meg az volt a kényszerbetegsége, hogy félpercenként mosta a kezét. Jött be hozzá mindig a férje, egyszer hozott neki száz babaszappant ilyen nejlonszatyorba, azt képzeld. Ez egy halálos betegség, mert lerohad így a bőr előbb-utóbb, Áginak hívták ráadásul, beszarás, mert Ágnes asszony, érted, intelligens volt egyébként, az én orvosom kezelte őt is. Emlékszem, valahogy így nem javasolta neki, hogy gyereke legyen, pont hallottam, mikor ezt mondta neki, akkor a nő sírni kezdett, kurvára ordibált, hogy feljelenti az orvost, mert ezzel így tönkreteszi az életét, azzal, hogy ezt mondja neki, nem tudom, mi lehet vele is szegénnyel, talán most is benn van, talán már lerohadt a keze. Fú, kezd fájni a fejem. Nekem lesz gyereke, az biztos, én nem hagyom magam lebeszélni, ilyenek, hogy a mellem megeresz-

kedik, meg felelősség, nem érdekel semmi ellenérv, az a halál, ha nincs gyereke egy nőnek, nem? Hát én meg nő vagyok. Még azt is elmondom így neked, hogy el fogom kényeztetni, mint az unokatesóm a Pannikát, és nem érdekel, ki mit mond majd, lesz-rom, mindene megszűnik az én Pannikámnak, vagy hát nem Pannika, mert nem az lesz a neve, attól az egytől nem kell félnie, hogy nem lesz meg mindene. Nem Pannika lesz, úgy fogják hívni, ahogy én akarom majd, a leszületni akaró lélek fentről, az égből, nem tudom, honnan, az anyának súgja meg, mi legyen a neve. A lélek, mielőtt lejönne a hasamba. A testével együtt. Ezt olvastam valami komoly helyen, és el is hiszem, érzem, hogy ez így van, sose becsüld le, amit egy nő érez, viszont addig így nem kérdezem meg a lélekgyerektől a nevét, míg nem lesz aktuális a probléma, amíg nincs bennem, minnek idegesítem magam, lánynév, fiúnév, érted. Te mit szólnál, ha a csajod így ilyeneket nyomna neked? Ja, és mindenképpen kedden akarna szülni, ilyen kizárásos alapon, mert a hétfőt azt így abszolút nem szeretem, a szerda meg olyan ólom, ólomlábú, ólomszerű, nem tudom, hogy mondjam ezt jobban, a csütörtök messze a legunalmasabb, és van még a hétfé, de a hétfé az hétfé, a péntekre meg a szombatra értem, ezek bulinapok, nem normális szülőidő egyik se. A vasárnapot már nem számítom hétfégének, az már semmi, az már az se, az alvós dolog, kuka, valahogy az egész ilyen beteg, vasárnap még a Duna is lassabban folyik. Úgyhogy marad a kedd, és este, ha lehet. Biztos butaságnak tartod ezt így intellektuálisan, de én úgy vagyok vele, talán költő lenne a gyerekem, ha akkor születne, kedden este, én sugallanám neki közben ezt a Mallarmé-dolgot, amíg nyomnám, ne kérj több vodkát, tényleg ne kérj nekem, maximum egyet még, többet abszolút ne, nem akarom elveszíteni így a fonalat.

Imre Flóra

„SOUS LE PONT MIRABEAU”

így váltja egymást gyönyör fájdalom
bolond vagy gyermek vár örök ígére
higany-hideg hullámok a folyón
naparanyozta zöld szemed emléke

az idő elmegy én meg itt maradtam
mi erőszakosabb víz vagy remény
a reménytelenség fut el alattam
zuhantam már emlékszem egyszer én

nem egyszer így változik fent s a lent
emlékre emlék vajon ki zokog
közel közel hogy határt nem jelent
se bőr se hús közös szinapszisok

hártyáin magasfeszültség szikrája
minden örömmel fájdalom az ára